

## [Socialministeren.]

grænserne. Efter den senest stedfundne pristalsregulering af indtægtsgrænserne — d. v. s. pr. 1. april 1960 — ligger grænserne i de 3 kommunegrupper på henholdsvis 7 490 kr., 6 590 kr. og 5 540 kr. Efter lovforslaget vil de tilsvarende beløb udgøre henholdsvis 12 000 kr., 10 560 kr. og 8 880 kr., idet jeg herved gør opmærksom på, at beløbene i ændringsforslaget til § 194 i overensstemmelse med lovens almindelige system angiver tallene på 1956-niveauet.

Da forslaget som nævnt hovedsagelig er begrundet med, at der principielt kun er tale om et udlæg for det offentlige, er det ikke tanken, at de højere indtægtsgrænser også skal finde anvendelse på de understøttelser af bidragsmæssig karakter, som efter loven endeligt afholdes af det offentlige. Inden for forsorgsloven er der her særlig tale om bidragene til enker og enkemænd og om bidraget til ugifte mødre, for hvis børn faderskabs- eller bidragspligt ikke har kunnet fastslås. For disse bidrags vedkommende skal de nuværende lavere indtægtsgrænser fortsat gælde, og det samme skal være tilfældet for børnetillæggene til folke-, invalide- samt enkepensionen, hvilket søges opnået gennem de foreslåede ændringer i folke- og enkepensionslovene. Da man ud fra samme grundsynspunkt heller ikke har ønsket at udvide adgangen til at oppebære den særlige ydelse til enlige mødre, der fuldt ud afholdes af staten, er der ligeledes foreslået en ændring i loven herom af 16. februar 1960.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i forsorgslovens § 224, stk. 3, står som nævnt i bemærkningerne i forbindelse med det af justitsministeren fremsatte forslag til en ny lov om børns retsstilling. Gennemførelsen af dette forslag, hvorefter begrebet bidragspligtige bortfalder, må forventes at ville medføre et større antal sager om bidragsunderstøttelse efter forsorgslovens § 224, stk. 2. For ikke at forværre de pågældende mødres retsstilling i forhold til nu søges det ved den foreslåede ændrede formulering præciseret, at bidragsunderstøttelse efter forsorgsloven som hovedregel skal ydes, hvor faderskab ikke kan fastslås. Det skal dog bemærkes, at

denne ændring efter den lempelige praksis, der efterhånden følges ved anvendelsen af § 224, ikke vil medføre nogen større realitetsændring.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

*Spørgsmål til ministrene.*

Af *Ragnhild Andersen* til handelsministeren:

„Finder handelsministeren ikke anledning til nu, hvor vi står over for 15 års dagen for Danmarks befrielse, at foreslå den restgæld eftergivet, som sømænd eller deres enker stadig må afdrage på fra besættelsesårene?“

**Ragnhild Andersen:** Som det er alle bekendt, havde vort land under krigen og besættelsen hårdt brug for, at vore søfolk blev på deres farlige poster. Det var ikke så ligetil en sag, for enhver vidste, at under krigen hårde vilkår stod livet dagligt på spil. Det var også derfor, daværende statsminister Stauning i sin jule- og nytårstale i det første krigsår 1939 appellerede til søfolkene med følgende ord:

„I søfolk, I er Danmarks soldater i forreste linje. Landets økonomiske eksistens er afhængig af jeres indsats, og på hele det danske samfunds vegne beder jeg jer om at blive på jeres poster — og denne gang skal I ikke blive glemt.“

Når man erindrer sig disse smukke og løfterige ord og så oplever, at der i dag, 15 år efter krigen afslutning, sendes rykkerbreve ud til sådanne formastelige søfolk eller deres enker, som under krigen så sig nødsaget til at søge hjælp i form af lån fra staten, må man uvilkårlig stille det spørgsmål, om løfterne til den danske sømandsstand er blevet holdt, og om disse låneforhold ikke forlængst på værdig vis burde have været bragt ud af verden.

I et læserbrev i Politiken, indsendt af fuldmægtig Svend Hansen, socialkontoret i Esbjerg, kunne man den 25. april læse, at en af disse hårdt ramte sømandsenker, hvis mand kom syg hjem fra krigen for at dø